

PARTIZANSKA KNJIGA

Edicija

Tekstopolis

Knjiga 54

PARTIZANSKA KNJIGA

Naslov originala
Cosmin Peța
Arșița

© 2019, Editura Paralela 45

© Cosmin Peța

© za srpsko izdanje Partizanska knjiga, 2022.

Објављивање овог дела подржала је књижевна мрежа ТРАДУКИ коју чине Савезно министарство за Европу, интеграцију и спољне послове Републике Аустрије, Министарство спољних послова Савезне Републике Немачке, Швајцарска фондација за културу „Про Хелвеција”, Удружење преводитељки и преводилаца (Центар за књижевност Беч) по налогу Савезног министарства уметности, културе, јавне управе и спорта Републике Аустрије, Гете институт, Јавна агенција за књигу Републике Словеније, Министарство културе Републике Хрватске, Ресор за културу Владе Кнежевине Лихтенштајн, Фондација за културу Лихтенштајн, Министарство културе Републике Албаније, Министарство културе и информисања Републике Србије, Министарство културе Румуније, Министарство културе Црне Горе, Министарство културе Републике Северне Македоније, Министарство културе Републике Бугарске, Сајам књига у Лајпцигу и Фондација „С. Фишер”.

The logo for 'traduki' features the word in a bold, lowercase, sans-serif font. To the left of the text is a stylized graphic element consisting of two horizontal bars connected by a vertical bar, resembling a corner bracket or a stylized 'L'. To the right of the text is another similar graphic element, rotated 90 degrees counter-clockwise, resembling a top-right corner bracket.

traduki

Urednici
Srđan Srđić
Vladimir Arsenić

Kosmin Perca

Žega

S rumunskog preveo Đura Miočinović

Kikinda, 2022.

1.

Teofila je iz njegove kolibe izvukla magla. Pre nekoliko dana se preko brda navukla magla još neviđene boje, modra. Navukao je kožuh preko mantije i izašao da pogleda izbliže. Bila je zaista modra, gusta i izdaleka je mirisala. Ne, nije mirisala na vodu, kao što bi se očekivalo, mirisala je na ruže. Ako bi se uspeo na vrh tog brda, odatle se selo videlo dosta dobro. Znao je da nema načina da išta vidi po takvoj magli, ali se ipak popeo. Nije se videlo ništa, kao što je i očekivao, ali se iz pravca sela, ipak, čulo hućanje, kao da desetine motora turiraju maksimalno. Prekrstio se i spremio se da se vrati u svoju kolibu, kad ih je začuo i potom video kako se penju uz brdo.

Devojčica od desetak godina i dečaćić od nekih osam, kog je devojčica više vukla za sobom, uspinjali su se plaćući. Bili su skroz blatnjavi, ručice i lišca su im bili izgrebani i plakali su prigušeno uz štucanje. Izašao im je u susret, uzeo dečaćića u naručje i devojčicu za ruku i upitao ih šta im je. Ali oni su i dalje plakali. Jako su se osećali na balegu, imali su balegu u kosi i na odeći.

Odveo ih je u kolibu, dunuo u ugljevlje da se malo razgori, ubacio u njega tri krompira i u žar stavio i kampersko lonče u koje je sipao malo supe od divlje repice. Dao je deci da jedu, dao im je i po jednu jabuku,

zatim ih je stavio u svoj krevet i umotao ih u svoje ovčije kože.

Upalio je sveću, prekrstio se iznad kreveta i rekao đavolovoj kćeri: *Ostani ovde i pazi na njih, ja idem da vidim šta je u selu.*

2.

Pojavila se niotkuda, bio je kišan i hladan novembar. Prvi put se pojavila ta magla. Modra magla, kakvu niko nikad nije video u tim krajevima. Bila je to magla koja ti je ulazila u dušu, koja te je očaravala. Ali nije stigao previše da razmišlja o njoj jer su, nekoliko sati po pojavi magle, stigla prva oklopna vozila. Za njima su, rijući zemlju, dolazili tenkovi, a zatim su ušli kamioni s ciradom nakrcani vojnicima.

Kad je Teofil stigao na obod sela, tovarili su mrtve u kamionske prikolice kašikama bagera. Sa ivice šume, na brdu, video se centralni trg. Tamo su do pre nekoliko sati boravili snajperisti. Trg je bio osvetljen, bageri su radili svoj posao, sve je delovalo mirno, uredno, savršeno. Na sredini trga još su se mogle videti kuke o koje je bilo okačeno sto četrdeset četvoro dece, a pod njima je nekoliko desetina pasa gutalo nešto što je ličilo na zmiје. Sluteći otprilike šta su mogle biti te zmiје, Teofil je uzdrhtao i izgubio ravnotežu, kliznuvši nogama u žbun iza kog se skrivao. Iz pravca sela, jedan reflektor se pozicionirao tačno iznad njega i začuli su se glasovi i lavež pasa. Krenuo je da beži.

3.

Kad je pukovnik izašao iz oklopnog vozila, selo je već bilo obezbeđeno. Govorio je tiho, razgovetno i naglašeno, siguran u sebe. „Pukovnik vam poručuje da ćemo ovde uspostaviti privremenu bazu”, rekao je prevodilac. „Pukovnik kaže da mu je namera da zajednički živimo mirno i skladno”, rekao je prevodilac, „ali ako naiđe na neprijateljstvo ili nepotčinjavanje, svi će biti kažnjeni.” Prevodilac je bio poručnik dubokog, promuklog glasa. Iza njega, vojnici naslonjeni na tenk već su zapazili najjedrije devojke.

Teofil je zašao dublje u šumu, trčao je paralelno s krestom brda, samo da ne bi uputio gonioce prema kolibi. Modra magla je bila gusta i kamuflirala je šumske zvukove, ali ipak je sve vreme čuo gonioce kako lome granje iza njega. Sustigao ga je jedan vučjak. Skočio mu je za vrat, ali Teofil je ipak uspeo da refleksno ispruži podlakticu i pseće vilice su se jako stegle oko podlaktice, pokušavajući da je rastrgnu. Drugom rukom je zgrabio psa za vrat, pokušavajući da ga zadavi, ali ovaj se batrgao, režao i nastavljao da kida podlakticu. Bol je bio surov, pao je na kolena, skotrljao se i naišao na oštar kamen. Udario je njime nekoliko puta psa u glavu, sve dok se ovome nisu opustile vilice. Iza njega, gonioци su vikali, dozivali psa, bili su vrlo blizu, na nekoliko

desetina metara, ali kroz tu maglu se nisu videli. Ustao je i ponovo počeo da trči. Ruke su mu bile skroz krvave. Desna podlaktica mu je bila rastrgnuta.